

یک شاخه گل بر نامه شماره ۱۳۸ (به کس مگو) مرضیه، آهنگ تجویدی، شعر فیرطه، شور

ارکستر کما سراسر آهنگی را در دستگاه شور آغاز می کند.

روشنک:

این بار صحبت ما از نویسنده ای است معاصر، سخنوری توانا و معلمی بزرگوار و خوش نویس
و با این همه آزاد، عزت نشین و از خود ناپی بیزار، ناش حسین و تخلص مسرور است
وی در داستانهای تاریخی میهنی دستی چیره دارد چنانکه داستان ده نفر قزلباش و هم چنین
نی زن بیابان او نرد ابل ذوق شرتی بسزایدا کرده.

استاد مرتضی خان مجوبی به همراه نوازنده ضرب نغماتی در شور به یادگاری می نوازند.
این هم چند بیت از داستان مظلوم و دلپذیر وی بنام قاری من.

استاد رضا ورنده نغماتی دلشین به همراه نوازنده ضرب اجرامی کند و آقای مجوبی هم به
آنان پیوسته و نغماتی را همراهی می کند.

دکلمه: شعراز حسین مسرور

گل شمع در آخرین سوز بود
سحر کرم آرایش روز بود
که مرغی نوای طرب ساز کرد
ز چشم شکر خواب و شب باز کرد

نوازندگی هنرمندان بهمنان ادامه دارد.

قاری زکاتان تنگ خویش
جهان کرده سرشار از آهنگ خویش

ادامه نوازندگی هنرمندان ادامه دارد.

(شب تار خم گشته بر روی او) ۲
زده بوسه بر چشم جادوی او

به عود قفس لعبت بند باز   گهی بر فرود و گهی بر فراز
 دگر باره در چرخ و سود شد   هم آواز مرغان لاهود شد
 به مضراب مختار چون چنگ زن   به سیم قفس کشته آهنگ زن

رضا و زنده و نوازنده تنگ بچنان ادامه می دهند.

(کنونم برفت از بر آن نگار) ۲   دگر بآه گویم غم روزگار
 دمی چند با ساز دوران نواخت   دگر ره به سر مثل خویش تاخت
 (خطیبی توانا و چالاک بود) ۲   که گوینده بر مردم خاک بود
 (بسر برد آن خطبه می نمدار) ۲   فرود آمد از مهر روزگار

اگر کتر کما حال آهنگ ترانه را اجرامی کند.

ترانه: (شعر از میرطه)
 شبی ز میخانه ام برکش   بسان یمانه ام سرکش
 به میخواران مستیم مگذار

اگر جویی ساغر مستی   اگر خوابی مستی وستی
 به این و آن بستیم مسد

به کس ملوکو حدیث این سو   تابوشندم تابوشندم
 نمم راز مستی نمم رمز مستی   اگر خوابی مستی اگر خوابی مستی
 مرادکش سیر برکش

حرفان را ملوکو بستم   مده یک دم تو از دستم
 به کس ملوکو حدیث این سو   تابوشندم تابوشندم
 حرفان را ملوکو بستم   مده یک دم تو از دستم

روننگ:

پیوسته دولت شادولبت خندان باد.

مدت اجرای برنامه ۱۴ دقیقه و ۲۷ ثانیه است.

توضیحات:

شأنه کلی که نثار شد با شماره ۱۳۸ به ثبت رسیده و آهنگ و ترانه آن قبلاً در شأنه گل شماره ۱۷۲ اجرا شده و برای اولین بار در گلهای رنکارنگ شماره ۱۱۴ آمده، در اجرای شعر ترانه این

برنامه در مقایسه با دو برنامه مذکور سه تغییر جزئی در تلفظ شنیده می شود که مشخص نیست به چه علت این سه تغییر صورت گرفته، یا خود خواننده اشتباه خوانده و یا آنکه شورای شعر رادیو آن را تغییر داده، زیرا در کتاب موسیقی ایرانی جلد دوم آقای تجویدی که ترانه آن بانست آمده در دست مانند شأنه گل ۷۲ و رنکارنگ ۱۱۴ می باشد. آن سه تغییر ابتدا (مگذر) بوده که

(مگذر) خوانده شده و دو می (مستیم) بوده که (مستم) خوانده شده و سوم (مسار) بوده

که (مسر) خوانده شده ولی در حرسه حالت آنچه خوانده شده نوشته نشده و صحیح آن که

در دو برنامه دیگر اجرا شده نوشته شده. ضمناً نسخه موجود فاقد معرفی پایان برنامه بود لذا

از بنرمندان آن نامی برده نشده ولی مشخصاً آقایان رضا و رزنده و آقای مرتضی محبوبی را از

سازشان می توان تشخیص داد ولی نوازنده تنبک که با آنان همکاری دارد مشخص نیست. ولی

در بنحام اجرای ترانه ساز و یولین آقای تجویدی و ساز تار آقای لطف الله مجد و احتمالاً ضرب آقای حسین تهرانی و در اوقاتی هم قره نی آقای

وزیری تبارکوش می رسد، شعر ترانه از

دکتر فریضه است و اشعار متن برنامه از آقای حسین مسرور است که در گلهای دیگر کمتر از

وی سخن به میان آمده.

توجه: کلیه مطالب مندرج در بالا توسط محقق محترم جناب استاد علیرضا دربندی تهیه شده که شامل بررسی کامل برنامه و توضیحات افزوده شده شخص ایشان می باشد. جای دارد که سپاس فراوانمان را نثار ایشان بنماییم زیرا که نتیجه سالها زحمات خویش را وقف عموم کرده اند. در خاتمه از دوستانی که جهت تصحیح و تکمیل این مطالب مایل به همکاری هستند تقاضا مندم از طریق آدرس ایمیل Asheghane1golha@gmail.com با ایشان تماس حاصل نمایند.